

РЕШЕНИЕ

№ 5512

гр. София, 03.08.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 12.05.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11563** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Постъпила е подадена чрез адв.Р. жалба от "Б. р" Б., чуждестранно юридическо лице със седалище в Кралство Б., [населено място] 3950, и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат: [ЕГН], регистрирано за целите на ЗДДС в Б., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-2222-[ЕГН]-091-002/06.08.2015 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., в частта, потвърдена с Решение № 1594/21.10.2015 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва установените му задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 698067,20 лв. по фактура, издадена от "Г. сървиз" Г. – Г.. Жалбоподателят счита РА за неправилен и незаконосъобразен, постановен при съществено нарушение на процесуалните норми, поради което моли същият да бъде отменен, като му бъдат присъдени разноски. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Д. и адв.Я. поддържа жалбата. Представя списък на разноските.

Националната агенция за приходите – Дирекция ОДОП-гр.С., чрез пълномощника си юк.М. в писмени молби развива съображения за недопустимост на жалбата, а по същество е на становище, че жалбата е неоснователна и недоказана, с оглед на което моли Съда да я остави без уважение, като присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд – София град, след като обсъди оплакванията в жалбата,

писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното:

По допустимостта на жалбата Съдът съобрази, че с нея се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. По делото няма данни кога жалбата, подадена по административен ред (л.47), е постъпила в Дирекция ОДОП-гр.С., същата е подадена с вх.№ 53-00-2825/21.08.2015 г. по описа на ТД на НАП-гр.С.. Ето защо следва да намери приложение нормата на чл.155, ал.1, изр.първо ДОПК, според която срокът за произнасяне на решаващия орган започва да тече от изтичане на срока по чл.146 от кодекса, а именно - в 7-дневен срок от получаването на жалбата органът, чрез когото е подадена, е длъжен да комплектува преписката и да я изпрати на компетентния решаващ орган. При това положение срокът за произнасяне на Директора на ДОДОП започва от 29.08.2015 г. и изтича на 29.10.2015 г. Решаващият орган е постановил решението си в законоустановения срок по чл.155, ал.1 ДОПК, считано от посочената дата, а именно на 21.10.2015 г. Решението е изпратено на жалбоподателя по електронен път на 23.10.2015 г., но по силата на чл.30, ал.6 ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение. Макар и некоректно, едва на 23.11.2015 г. жалбоподателят да е потвърдил получаването на Решение № 1594/21.10.2015 г. (л.292), именно тази е датата на надлежно връчване на решението. Междувременно, на 19.11.2015 г. е подадена жалба срещу РА до Съда, видно от положения вх.№ 53-04-803. Доколкото към момента на подаване на жалбата не е било извършено връчване на решението, следва да се приеме, че жалбата е подадена в едномесечния срок за обжалване на РА, който жалбоподателят е приел за мълчаливо потвърден. В случай че е констатирана липса на получено обратно електронно съобщение, приходната администрация е имала на разположение алтернативен начин за връчване на решението – чл.32 ДОПК, но не е предприела такова. Законът е категоричен, че е меродавна не датата на изпращане, а датата на получаване на решението, а неговото съдържание е удостоверено на л.292 и л.379 по реда на чл.30, ал.6, изр.второ от кодекса - чрез разпечатка на записа в информационната система. Ето защо е неоснователно възражението за просрочие на жалбата. Същата е подадена от надлежно упълномощен адвокат (л.15) и при наличието на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221014003214-020-01/11.12.2014 г., издадена от Началник сектор при ТД на НАП-гр.С., е възложена ревизия на жалбоподателя по прилагането на ЗДДС за данъчните периоди от м.август до м.октомври 2014 г. ЗВР е връчена по електронен път на 15.12.2014 г., като е определен срок за извършване на ревизията – три месеца от връчване на заповедта. За ревизиращи органи са определени Х. Б. М. - гл.инспектор по приходите, и Методи К. М. – ст.инспектор по приходите. ЗВР е изменена със заповед № Р-22221014003214-020-002/16.03.2015 г., с която срокът на ревизията е продължен до 16.05.2015 г.

Р. доклад /РД/ по възложената ревизия под № Р-22221014003214-092-001 е изготвен на 02.06.2015 г. и е връчен по електронен път на 03.06.2015 г. По РД жалбоподателят е подал възражение вх.№ 53-00-5104/08.06.2015 г. Органът по възлагането е оправомощен със Заповед № РД-01-552/07.05.2013 г. на Директора на ТД на

НАП-гр.С.. Ревизията е приключила с РА №Р-22221014003214-091-002/06.08.2015 г., издаден от В. В. В. - Началник сектор "Ревизии" в дирекция "Контрол" при ТД на НАП-гр.С., възложил ревизията, и Х. Б. М. – гл.инспектор по приходите при ТД на НАП-гр.С., ръководител на ревизията. В издадения РА подаденото възражение не е обсъдено.

При ревизията са установени допълнително задължения по ЗДДС, които произтичат от извършени корекции на декларирания от лицето резултат за данъчен период м.септември 2014 г. вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/30.09.2014 г., издадена "Г. сървиз" Г. – Г. (Г.), с начислен ДДС 698067,20 лв. предмет на доставката са метални скелета съгласно приложение Опис на скелета по видове.

При ревизията е установено, че жалбоподателят е чуждестранно юридическо лице със седалище в Кралство Б., регистрирано по белгийското законодателство, и регистрирано за целите на ЗДДС в Б. от 27.06.2014 г., но няма място на стопанска дейност на територията на страната. Констатирано е, че ревизираното лице е част от холандското дружество "S.-R. G.", чийто основен предмет на дейност е производство и продажба на строителни инсталации /скелета/.

При ревизията жалбоподателят е представил следните документи, относими към спорната констатация: фактурата; споразумение – лизинг от 10.08.2014 г. между него и "ХГ Х. герюстбау унд крафтверксервиз" Г. с V. № D. (X.); фактури за наемни вноски от 01.12.2014 г., 01.11.2014 г. и 01.10.2014 г., издадени от него на X.; потвърждение на поръчка от 18.08.2014 г. между Г., ревизираното лице и X., съгласно което страните са се договорили, че Г. продава на ревизираното лице материали за скеле съгласно приложена спецификация. Материалите се приемат от жалбоподателя, като впоследствие ще бъдат взети на обратен лизинг от X. съгласно лизингово споразумение № 201401/18.08.2014 г. Страните са договорили продажна цена от 3100000 евро без ДДС, като от тях 1966289,41 евро ще бъдат приспаднати от дължимата сума поради задължения на Г. към жалбоподателя, а останалите 1133710,59 евро, ведно с приложимите данъци, ще бъдат платени от ревизираното лице на Г. по банков път. Приложени са указания във фактурата опис на скелетата по видове; Анекс 1 към Потвърждение на поръчка от 18.08.2014 г.; главна книга и оборотни ведомости.

При извършената му насрещна проверка доставчикът Г. е представил транспортни документи – ЧМР, съгласно които получатели на стоките са дъщерни дружества на Г., регистрирани само за целите на ЗДДС в Б.; договор с ревизираното лице; спорната фактура с приложен опис на скелетата по видове; документи за плащане на 30.09.2014 г. и заверени финансови отчети на Г.. Представени са писмени обяснения, съгласно които Г. е придобил материалите за скеле чрез В. от френското дружество "К.", за което е издал Протокол за В. № 06/30.09.2014 г., отразен в дневника за продажби по ЗДДС на Г.. Изложено е, че част от материалите, предмет на спорната фактура, са се намирили в Б., а друга част в Г.. Материалите са транспортирани в Б. преди продажбата им към ревизираното лице. Фактурата е платена частично, а останалата част в размер на 1966289,41 евро, е погасена чрез прихващане на насрещни задължения на Г. към жалбоподателя. Ревизията е установила, че Г. е внесло ефективно сумата на данъка за периода, в който фактурата е издадена към ревизираното дружество.

Жалбоподателят е отдал под наем скелетата на X., за което е издал 3 фактури през

м.октомври, м.ноември и м.декември 2014 г. и не е начислил ДДС. Във фактурите е вписан белгийският V. на ревизираното лице - BE [ЕГН]. От своя страна X. е преотдал скелетата на [фирма]. В отговор на отправено му искане за представяне на документи и обяснения последното дружество е представило фактури за наем на строително скеле, издадени от X. заедно с издадени протоколи по чл.117 ЗДДС за самоначисляване на ДДС, в които е вписано основание чл.82, ал.2-ал.5 ЗДДС; договор за наем от 01.10.2014 г. с X., както и писмени обяснения, съгласно които монтирането, поддържането и демонтирането на отдаваното под наем скеле се извършва от персонал на [фирма], а материалите се съхраняват в негов склад, намиращ се в [населено място]. При посещение на склада органи по приходите са установили, че там се намират строителни материали - скелета, собственост на [фирма]. В тази връзка ревизията е изтъкнала, че след продажбата на материалите към ревизираното дружество тяхното местоположение и ползватели не се променят.

При така направените констатации ревизиращите органи са формирали извод, че за жалбоподателя не е налице право на приспадане на данъчен кредит за закупените скелета, тъй като той не е декларирал с тях последващи облагаеми доставки в СД и дневници за продажби.

Недоволен от издадения му РА, жалбоподателят лице го е оспорил по административен ред и с Решение № 1594/21.10.2015 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП актът е потвърден в обжалваната пред Съда част.

В хода на съдебното производство по делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице К. К., която даде заключение за следното:

1. Жалбоподателят е отразил в счетоводството си в Б. спорната фактура, документираща доставка на метални скелета. За целта е ползвана информацията от приложение III от главната книга на дружеството в превод на български език.
2. Металните скелета, предмет на процесната доставка, са заведени в белгийското счетоводство като Д., съгласно чл.28, § 1 от Кралски декрет от 20.01.2001 г. Ползвана е същата информация, както и потвърждението на одитора на дружеството в Б..
3. В превод на български език на писмо от 21.03.2016 г. е констатирано, че приходите от наем, свързани с продажба по ф-ри № 2014-10/Н./01/01.10.2014 г., № 2014-10/Н./2/01.11.2014 г. и № 2014-10/Н./3/01.12.2014 г., издадени от жалбоподателя на X., са отчетени като годишен приход в счетоводството му за сумата 57513.93 евро без ДДС за всяка фактура поотделно.
4. Счетоводните данни при жалбоподателя, от които да е видно последващо разпореждане със стоките по процесните доставки или влагането им в дейността на жалбоподателя са отразени в приложение V в превод на български език, от което е видно, че наемите по издадени фактури към X. са осчетоводени като приход в полза на жалбоподателя. Налице е влагане, свързано с основната дейност на жалбоподателя.
5. Одиторът на жалбоподателя в Б. потвърждава в преводно писмо на български език от 21.03.2016 г., че вписванията в счетоводните отчетни документи, свързани с материалите за изграждане на скелетни конструкции, закупени от Б. от Г. и последващите приходи от наем, са коректно отчетени в счетоводството на жалбоподателя.

За счетоводни цели дружеството поддържа електронна счетоводна система в Б., в която отчита всички свои покупки и продажби. Всяка покупка/продажба се записва в счетоводната сметка от Главната книга под номер съответстващ на счетоводното

третиране на съответната транзакция съгласно белгийските общоприети счетоводни принципи. В допълнение всеки запис в електронната счетоводна система получава вътрешен входящ номер, различен от номера в счетоводната сметка от главната книга и системната дата. Системният входящ номер на всеки запис се генерира автоматично от системата и се отбелязва ръчно от служителите в счетоводния отдел върху фактурите. Системните номера са различни за продажните и съответно за покупните фактури. Номерът на съответната фактура се намира на отделен екран в системата. Вписванията съвпадат с белгийските счетоводни стандарти.

Съдът кредитира експертното заключение като даващо отговор на поставените задачи, професионално, компетентно и безпристрастно изготвено. Вещото лице прецизно е анализирано цялата налична информация по делото. Заключение е прието и обосновано, предвид факта, че по делото са приети като доказателства документите, послужили за изготвяне на заключението, като тези документи не са оспорени от страните.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха превод на документи от чужд език (л.310), както и документите, послужили за изготвяне на експертното заключение (л.-317).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи по приходите и при спазване на процесуалните правила за извършване на ревизията. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изяснени са фактите от значение за процесните доставки, установени безпристрастно от органите по приходите, съгласно изискванията на чл.3, ал.1, ал.2 и ал.3 ДОПК.

РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 ДОПК и съдържа изискуемите реквизити съгласно чл.120, ал.2 ДОПК. РА съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанията, че ревизионният доклад представлява неразделна част от издадения ревизионен акт.

Въпреки че (както основателно се оплаква жалбоподателят) в РД и в РА не е посочено правно основание за отказа да се признае правото на данъчен кредит, като инстанция по същество Директорът на дирекция ОДОП е сторил това, като се е позовал на неизпълнение предпоставката за упражняване право на приспадане на данъчен кредит по чл.69, ал.1 ЗДДС, а именно стоките и услугите да се използват за целите на извършените от регистрираното лице облагаеми доставки. Допълнил е, че не е изпълнена хипотезата на чл.69, ал.1, т.1 от закона, тъй като задълженото лице претендира право на приспадане на данъчен кредит за независима икономическа дейност, под чиято форма няма да извършва облагаеми доставки.

Страните по делото не спорят, че жалбоподателят, макар и регистриран за целите на ЗДДС в Б., не е начислил дължимия ДДС за извършените от него облагаеми доставки на територията на Република Б., като се е позовавал на обстоятелството, че не е установено в страната лице, понеже е действал с белгийския си ДДС номер. Не се спори и че жалбоподателят не е начислил данък и в Б..

Спорът по делото е правен и с свежда до два основни момента – първият е дали процесните стоки са използвани за последващи облагаеми доставки или напротив; а вторият е за мястото на данъчното събитие на последващите доставки, за които се каза по-горе, че жалбоподателят не е начислил данъка.

Във връзка с първия спорен момент Съдът следва да се посочи, че под "дейност, различна от икономическата дейност на лицето" следва да се разбира, икономическа дейност различна от тази формираща оборота му, а не всяка нестопанска дейност, тъй като тази хипотеза излиза извън приложното поле на ЗДДС и въпросът за приспадане на начисления по доставката данък изобщо не стои. Съдът съобрази обстоятелството, че използването на придобит актив за облагаеми доставки може да е било налице към момента на възникване на данъчното събитие, но може и да предстои - в този смисъл Решение № 10651 от 12.08.2014 г. на ВАС по адм.дело № 10602/2013 г., като при последната хипотеза също възниква право на данъчен кредит, тъй като от фискална гледна точка данъчният субект ще реализира в бъдеще доставки и ще начислява за тях ДДС.

Обстоятелството дали една доставка се използва или ще се използва за извършване на последващи облагаеми доставки, не може да се прецени към момента на възникване на правото на данъчен кредит и упражняването му по реда на чл.71, т.1 във вр.с чл. 72 ЗДДС. Това е така, защото ако към момента на възникване на данъчния кредит не се признае правото на приспадане с презумпцията, че стоките или услугите няма да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, се преклудира възможността това право да бъде упражнено при последващото използване на тези стоки или услуги за осъществяването на облагаеми доставки. В случай че регистрираното по ЗДДС лице изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за закупени или придобити от него стоки или услуги и впоследствие ги използва за извършване на освободени доставки или за доставки или дейности, за които не е налице право на приспадане на данъчен кредит, за което бъдат събрани достатъчно относими доказателства, приложима ще бъде разпоредбата на чл.79 ЗДДС, т.е. лицето ще дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит, като корекциите следва да се извършат по реда и при условията на чл.79, ал.4 от закона - в данъчния период, през който са възникнали съответните обстоятелства.

Без съмнение отдаването на спорните скелета под наем е независима икономическа дейност съгласно чл.3, ал.2 ЗДДС. Нещо повече – ревизията е констатирала, че това е основната дейност на ревизираното лице през периода. Отдаването на вещите под наем е облагаема доставка според чл.45, ал.5, т.2 от закона. При безспорно доказано отдаване на скелетата под наем не може да се приеме, че същите са използвани за цели, различни от икономическата дейност на жалбоподателя.

Когато говори за идентичност на стоките по спорната доставка и по последващата, ревизиращият орган не държи сметка, че процесните скелета са придобити чрез покупко-продажба, а впоследствие са отдадени под наем. От една страна има доставка на стока - прехвърляне на собственост по чл.6 ЗДДС, а от друга – извършване на услуга по чл.9 от закона. Ето защо Съдът не споделя тезата на ответника, че жалбоподателят е прекъснал веригата по начисляване и приспадане на данъка. Той е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит, но това е данъкът, начислен и внесен в бюджета от неговия доставчик. С това механизмът на функциониране на ДДС е запазен. След последващото преотдаване на скелетата, на което Съдът ще се спре подробно по-долу, Х. на свой ред е отдало същите под наем на [фирма], а последното дружество е извършило самоначисляване на данъка. Българското дружество е самоначислило ДДС, тъй като Х. е неустановено в страната лице, без регистрация по ЗДДС и без място на стопанска дейност в Б. и поради тази причина Х. не е начислило данъка. Само при пълна идентичност по вид на двете доставки може да се говори за прекъсване на веригата, а тази хипотеза в случая не е налице.

По **втория** спорен момент, който на практика представлява сърцевината на правния спор, Съдът съобрази, че естеството на последващата доставка е услуга. Съгласно чл.21, ал.2, изр.първо ЗДДС мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят (в случая Х.) е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си

икономическа дейност – в случая Г.. Дори да се приеме, че е приложимо изр.трето на същия нормативен текст и получателят Х. няма място на установяване на независима икономическа дейност или постоянен обект, то мястото на изпълнение на доставката пак е в Г., доколкото там е мястото на постоянния адрес или обичайното пребиваване на получателя.

В тази връзка Съдът намира за необходимо да отбележи, че не намира опора в закона тезата на ответника, че след като ревизираното лице е извършило последващата доставка под белгийския си идентификационен номер и я е причислило към извършваната в Б. независима икономическа дейност, е действало с намерение да избегне начисляване на ДДС в Б.. Неправилно решаващият орган счита, че жалбоподателят е използвал правото си на избор на идентификационен ДДС номер, под който да фактурира последващите доставки, тъй като по-горе се изясни, че самият закон предписва, че мястото на изпълнение е извън Б., поради което жалбоподателят не е имал право на избор. Ревизираното лице не е дължало начисляване на ДДС в Б., защото мястото на изпълнение не е в Б.. Ето защо не може да бъде споделен изводът, че жалбоподателят изкуствено е разделил получените доставки от извършените такива между сферите на икономическата му дейност в Б. и Б.. Налага се изводът, че ревизираното лице неоснователно е санкционирано с отказ да му се признае правото на данъчен кредит и тази незаконосъобразност следва да бъде поправена от Съда, който е длъжен да реши делото по същество.

Като основен аргумент за признаване на спорното право Съдът намира разпоредбата на чл.69, ал.2, т.1 ЗДДС, според която за целите на данъчния кредит, подлежащ на приспадане, за облагаеми доставки се смятат и доставките в рамките на икономическата дейност на регистрираното лице, които са с място на изпълнение извън територията на страната, но които биха били облагаеми, ако са извършени на територията на страната. Точно такъв е настоящият случай, защото последващата доставка би била облагаема и за нея би се дължало начисляване на ДДС, ако тя беше извършена на територията на страната.

За пълнота на изложението, следва да се има предвид, че в т.63 от решението по дело С-118/11 С. приема, че се касае за дълготраен актив, и данъчнозадълженото лице, което го включи изцяло в имуществото на своето предприятие, има право на незабавно приспадане на ДДС. Тази предпоставка в случая е изпълнена. В т.54 на същото решение е посочено, че ако данъчнозадълженото лице избере да разглежда като стопански актив даден дълготраен актив, който се използва едновременно за професионални и лични цели, дължимият при придобиването на този актив ДДС по принцип подлежи изцяло и незабавно на приспадане. Направено е уточнение, че когато включена в стопанските активи стока дава право на пълно или частично приспадане на платения по получени доставки ДДС, употребата ѝ за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, се приравнява на възмездна доставка на услуги съгласно член 26, параграф 1 от Директивата в този смисъл т.24 и т.25 от Решение от 14 юли 2005 г. по дело С. и С.-Т., т.37 от Решение по дело V. N. L.-en T. O.). Ето защо, за да се докаже основанието за отказ на данъчен кредит поради неизпълнение на изискването по чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, трябва ответникът да ангажира доказателства, че стоките не са използвани за целите на извършваните от лицето облагаеми доставки. Напротив – събраният по делото доказателствен материал сочи обратното. Конкретно, доказано е посредством заключението на ССЕ, както завеждането на скелетата като Д., така и отчитането на приходи от последващото им отдаване под наем.

Констатацията, че се касае за доставка, предназначена за дейност, различна от икономическата дейност на лицето, не кореспондира с фактите по делото, съответно незаконосъобразни са и изводите за неизпълнение на хипотезата по чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС. Р. акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно, но Съдът намира, че същото следва да се уважаи частично. Представен е списък на разноските, в които същите фигурират в размер на 16022,61 лв., от които 13690,81 лв. –

адвокатски хонорар, 200 лв. – депозит за ССЕ и 2131,80 лв. – разходи за превод на документи от чужд език. Не се претендират разноски за държавна такса. Съдът констатира, че по делото са приложени пълномощни за упълномощаване на адв.Р. от "Б. рентал" Б. (л.15); както и за преупълномощаване на адв.С., адв.Я. и адв.Д. от адв.Р. (л.290). Обаче не е представен договор за правна защита и съдействие. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 г., ОСГТК разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждението за един адвокат - чл.78, ал.1 ГПК. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. От граматическото тълкуване на хипотезите, очергани в чл.78 ГПК се извежда, че само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване. Следователно процесуалният закон урежда единствено случаите, при които разноските са заплатени, а съдът следва да определи отговорността на страните за поемането им. Само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл.78 ГПК. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. При липсата на договор за правна защита не може да се приеме, че е договорено адвокатско възнаграждение и в какъв размер. Като доказателства за плащане на адвокатски хонорар са представени две фактури - № 623/08.03.2016 г. и № 625/10.03.2016 г., издадено от Адвокатско съдружие "Ъ. и Я." (л.384 и л.386). Представен е банков документ за заплащане само по едната фактура - за 2131,80 лв. (л.389). Във фактурите обаче предметът на стопанската операция е посочен като "правни услуги" и не може да се направи връзка с процесуалното представителство по настоящото дело, доколкото може да се отнася до всякакви правни консултации, дори без връзка с воденото пред АССГ адм.дело. Съобразно посоченото тълкувателно решение разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат, когато страната не е доказала, че е заплатила възнаграждението. Ето защо не следва да се присъждат разноски за адвокатска защита. Следва да се присъдят претендираните разноски за вещо лице по ССЕ, сумирани с разноските за преводачески услуги. Така определени, разноските на жалбоподателя следва да се присъдят в размер на 2331,80 лв. Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-2222-[ЕГН]-091-002/06.08.2015 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С. срещу "Б. рентал" Б., чуждестранно юридическо лице със седалище в Кралство Б., [населено място] 3950, и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат: [ЕГН], в частта, потвърдена с Решение № 1594/21.10.2015 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, да заплати на "Б. рентал" Б., чуждестранно юридическо лице със седалище в Кралство Б., [населено място] 3950, и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат: [ЕГН], разноски по делото в размер на 2331,80 лв. (две хиляди триста тридесет и един лева и 80 ст.).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: